

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 46.

Femte Session.

40de Møde.

Torsdagen den 15de December.

(Fortf.)

Lüttichau (fortsat): Forsaauidt en anden året Landstthingsmand (Boserup) har udtalt, at der er Egne i Jylland (Boserup: Flere Steder i Landet!), naa, flere Steder i Landet, hvor Høsten har været saa daarlig, at en Deel af Befolkningen der endogsaa selv behøver Understøttelse, maa købe sit Fødekorn, saa er det jo vel muligt, at det er Tilfældet — det skal jeg aldeles ikke bestride; men jeg troer ikke, at man kan sige, at det har været hyppigt Tilfældet, men at det kun er forekommet paa enkelte Steder; og dertil skal jeg endnu sige, at jeg har ikke indskrænket mig til at omtale det sidste Aar; men jeg har netop udtalt, at i de senere Aar have Forholdene stillet sig saa fordeelagtigt for Landmanden, at jeg ikke fandt det berettiget, at de Skatteydende fandt sig forulempede ved et Lønnings-tillæg som det, her er under Forhandling. Til Slutning skal jeg til de Ytringer, som den ærede Finantsminister fremsatte om, at det var vedtaget paa den foregaaende Rigsdag, at de 300,000 Rbd. til Erstatning for Kjørler skulde udbetales i det næste Finantsaar, tillade mig at bemærke, at jeg vel er bekendt hermed, og der var vistnok ogsaa Anledning for Rigsdagen dengang, den tog denne Beslutning, at bestemme det saaledes, men at jeg ikke havde troet, at det vilde have nogen Banfælgighed tilfølgende, om den høitærede Finantsminister i Betragtning af de mindre heldige Finantsforhold, der nu vare tilstede, havde forelagt Forslag til en Forandring deri.

Madvig: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Den ærede Landstthings-

mand har alledelede havt Ordet to Gange, men jeg antager ikke, at der fra Thingets Side vil Hayes Noget at erindre imod, at det atter gives ham. (Nei!) Den ærede Landstthingsmand har Ordet.

Madvig: Jeg skal ikke misbruge den Tilladelse, der er mig given. Naar vi ere blevne opfordrede til at følge den beregnende Fornuft og ikke vore Duffer, troer jeg at burde gjenkalde i Erindring, at jeg i Begyndelsen af min Tale idag undlod at henvende mig til Følselen, men derimod henvendte mig til den beregnende Fornuft, idet jeg opfordrede til at undersøge, indtil hvilken Grad af aarlige Indtægter i en Kjøbstad nødvendigtvis de stedfindende Forhold og den indtraadte Fordyring af Nødvendighedsartikler maatte medføre en særdeles stor og trykkende Nød for Familieforsørgere, saaledes at man begrændsede sig der, hvor virkelig Nød fandt Sted og ikke gik et eneste Skridt videre. Men jeg troer ikke, at man følger den beregnende Fornuft, naar man overhovedet taler om denne Sag, som om det var en Sag, der i mindste Maade kunde have nogen væsentlig Indflydelse paa Danmarks finansielle Forhold og Forsatning. Det, der handles om, er en Størrelse, der i den Henseende er aldeles forsvindende. Der handles om at give nogle enkelte Embedsmænd et Tillæg eensgang for alle af 120 Rbd. og andre af 60 Rbd., og der er blot Tale om de Embedsmænd, der have en reen Pengeindtægt, og ikke om dem, der lønnes med Naturalindtægter. Jeg er ikke istand til at opstille nogen nøiagtig Beregning; men jeg er ganske vis paa, at en nøiagtig Undersøgelse vil vise, at den Forhøielse, hvorom der er Tale, af de Udgifter, der alligevel skulle svares, ikke vil stige til 20,000 Rbd., og et saadant Beløb troer jeg